

תצהיר

אני הח"מ, ח. ר. , ת.ז. -----, לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה בכתב כדלקמן:

1. נעצרתי ביום 5.12.2002, והביאו אותי, קצין שב"כ בשם גלעד וחיילים, למתקן מעצר חווארה. שם שהיתי למשך שלושה ימים. משם הועברתי למרכז חקירות בפ"ת למשך מספר שעות.
2. לאחר מכן, חיילים כבלו את ידיי וכיסו את עיניי ברצועות בד אטומה, הניחו אותי על רצפת הגיפ, ושמו מעליי שמיכה. נסענו משם נסיעה ארוכה, להערכת שעותיים מפ"ת.
3. משהגענו למקום כלשהו, הכניסו אותי לחדר חקירות, שאלו אותי מה שמי וצילמו אותי.
4. מששאלתי איפה אני, ענה לי החקור שאני במתקן חקירה בדרום לבנון. אני חושב שמדובר במקום שהוא בסיס צבאי, כל הזמן שמעתי ברקע קולות של ירי, ומסביב היו ציפורים ורשרוש של עלי עצים, היה קול של עורב, אני זוכר את זה מפני שעורב מסמל מזל רע ולא אהבתי לשמוע את קולו זה, אך השלמתי עם העובדה שהוא שם.
5. חקרו אותי עד שעות הלילה, אני יודע זאת כי התחלתי להרגיש עייפות והייתי ישנוני. אך בחדר החקירות לא היו חלונות כלשהן, היה רק מזגן.
6. עברתי אצל כ-12 חוקרים.
7. בעבר הייתי עצור בעתלית, וניחשתי שמקום זה הוא בעתלית מפני היה ריח של ים באוויר. שאלתי אחד החוקרים, איפה אני? האם אני בעתלית? אך הוא לא ענה לי.
8. שהיתי שם במעצר כארבעה חודשים. במהלכם הייתי כל הזמן לבד.
9. אחרי יום החקירה הראשון הוכנסתי לתא במימדים של כ- 1.2 מטר על 2 מטר, הייתה בו הגבהה מבטון ששימשה כמצע של מיטה. מעליה הונח מזרן דק, לח ומטונף, נאלצתי לשים עליו שתי שמיכות על מנת למנוע מהמים והרטיבות להרטיב אותי.
10. כך, נאלצתי לישון כל אותה תקופה בלי כיסוי, הייתה זו תקופה של חורף והיה לי קר מאוד כל הזמן.
11. בתא היה חור ברצפה ששימש כבית שימוש, מעליו זרזיף של מים שבקעו מחור בבטון. השומרים, שהיו שוטרים צבאיים, שלטו בזרם המים.
12. לא ניתן היה לראות כלום. כל פעם שנכנס שומר היו מצווים עליי לכסות את עיניי בכיסוי שמגיע עד מתחת לאף, אטום. במשך הלילה היו דופקים בדלת, ומעירים אותי ושואלים

- אם הכול בסדר. אור נכנס מבעד לזכוכית בפינה בתקרה. לא היו חלונות בתא. וקירותיו של התא היו צבועים בשחור, ואין פתח לאויר. אלא זרם אויר שנכנס מכיוון התקרה.
13. במשך התקופה שהייתי שם חליתי, והביאו לי שני סוגי תרופות, שלא יכולתי לראות מה צבעם בגלל חוסר התאורה בתא.
14. כל שני וחמישי, היו לוקחים אותי לרופא של המעצר, שלא ביצע בדיקות למרות שהיו לי כאבי קיבה עזים, הוא לא בדק אותי והמליץ לי על אקמול.
15. בקשר למזון, לא היה מספיק. בבוקר היו שמים לבנה או ביצה, חצי מלפפון או מלפפון. לפעמים היו מביאים תה, בלי סוכר. בצהריים, ספגטי עם גושים שדומים לקציצות בשר קטנות. 3 פרוסות לחם לארוחה. בערב, אותה ארוחה כמו בבוקר. לא הביאו מרק או ארוחות חמות.
16. בתא היו מניחים מיכל מים מפלסטיק, וכל פעם הייתי צריך לבקש מהשומר שיפתח את זרם המים בתא כדי שאמלא את המיכל ואשתה.
17. כך היה גם כל פעם שהייתי צריך ללכת לשירותים, הייתי חייב לבקש מהם לפתוח את זרם המים בתא כדי שישמש כניאגרה. השליטה במים הייתה בידי השומרים, והם פתחו את הזרם מתי שהתחשק להם.
18. החזיקו אותי 32 ימים בתא בידוד.
19. סה"כ ביליתי שם כארבעה חודשים. בשבוע הראשון חקרו אותי כל יום, ואז הציעו לי מכונת אמת. עברתי בדיקה במכונת אמת. ואז עברתי חקירה שנמשכה מיום ראשון עד יום חמישי בלי שנתנו לי לישון.
20. כל אותה תקופה החוקרים קיללו אותי, והושיבו אותי כל אותם ימים מיום ראשון עד חמישי על ספסל מעץ עם ידיים כבולות מאחורי הגב.
21. לאחר מכן שלחו אותי לתא בידוד, שהוא קטן יותר מהתא שתיארתי מקודם – מימדיו 1 מטר על 2.3 מטר. שם היה מונח פח שחור מפלסטיק, שהיה אמור לשמש לעשיית צרכים. הריח של התא היה מגעיל, יחד עם ריח העובש ותכולת הפח השחור.
22. לא היה זרם מים, השומרים היו ממלאים מיכל פלסטיק, קנקן פלסטיק במים.
23. התאורה מאוד חלשה, נכנס אור מבעד לזכוכית שהייתה בפינה בתקרת החדר. מנעו ממני את הסיגריות כסוג של לחץ נפשי.

24. כל פעם שהפח התמלא היו מאלצים אותי לסחוב את הפח פלסטיק השחור, כאשר עיניי מכוסות בכיסוי, ונאלצתי לרוקן את התוכן שלו בתא הרגיל, ולשטוף אותו בעזרת זרם המים שמזרזף בחדר.
25. באשר למקלחות, אחרי שחליתי במחלת עור, שאובחנה רק כעבור חודש וחצי כסקאביאס, הרופאה המחליפה אבחנה את זה – היו מאפשרים לי להתקלח כל לילה למשך חמש דקות בלבד. השומרים היו שולטים בזרם המים, גם מבחינת חום וקור, ולא שעו לבקשותיי.
26. במשך חודש וחצי לא הביאו לי בגדים תחתונים להחלפה. רק אחרי שהראיתי לרופא את הבגדים התחתונים הואילו להביא לי בגדים תחתונים להחלפה ולקחו את בגדי הישנים.
27. במשך כל התקופה לא אפשרו לי טיולים בחצר כלשהי. אחרי שחליתי בסקאביאס, העבירו אותי לגילמה, שם בדקה אותי רופאה, שהמליצה לשומרים על טיול יומי של כחצי שעה בשמש. רק אחרי זה הרשו לי לצאת לטיול בשמש למשך חצי שעה – רק פעמיים עד תום המעצר.
28. להארכות מעצר הביאו אותי בפני שופט בגילמה, הדרך ארכה כשעה וחצי, להערכתני, שכן במשך כל אותה דרך הייתי מדקלם פסוקים מהקוראן, ואני יודע שבעבר לקח לי כשעה וחצי עד סיום התפילה. בשלב מסוים בדרך היינו עוברים מעל מסילת ברזל, זאת לפי חבטות הרכב ותנודותיו, ולפי הקולות הנשמעים מגלגליו.
29. כשנכנסתי למעצר שקלתי 95 ק"ג, במשך המעצר ירדתי במשקל 20 ק"ג בגלל התנאים הנפשיים, האוכל ושאר התנאים.
30. אחרי שלושה חודשים במקום זה, שאמרו לי שהוא בדרום לבנון, הועברתי לגילמה, שם נעצרתי במשך שבוע וחצי, לא חקרו אותי, למגידו הגעתי אחרי ששהיתי 8 ימים בגילמה, ומשם הועברתי לכלא רמלה ליום וחצי, ומשם לאשקלון, ומאשקלון הועברתי מיד לבאר שבע, שם החזיקו אותי במשך 8 ימים.
31. מבאר שבע הועברתי למגידו איפה שאני עצור היום.
32. כשיצאתי ממקום המעצר הסודי, שאיש לא ידע מה שמו, המראה שלי היה מבעית, שיערי ארוך, זקני ארוך ופרוע, הייתי רזה, והציפורניים שלי ארוכות ושחורות.
33. במהלך החקירה במתקן המעצר הסודי, חקר אותי חוקר בשם מייג'ור אפי. הוא עצמו חקר אותי בגלמה ואמר שירדוף אותי עד שאני אקבל מאסר עולם כי הייתי הנחקר הראשון אצלו שלא הודה בכלום.

34. הריני להצהיר כי זהו שמי, זוהי חתימתי ותוכן תצהירי זה, אשר תורגם לי לערבית, אמת.

המצהיר

הנני מאשר בזה כי ביום 22/6/03 הופיע בפני עורכת דין מנאל חזאן, הנ"ל שזיהה עצמו על ידי תעודת זהות מס' ולאחר שהזהרתיו כי עליו להצהיר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות הצהרתו הנ"ל וחתם עליה בפניי.

מנאל חזאן, עו"ד
